

РЕШЕНИЕ

№ 21437

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2496** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/.

Образувано е по жалба на Н. Р. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], чрез адв.Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM -1588708/17.02.2026г. по чл.171 т.1 б.3), гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДВП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ, като постановена при явно противоречие с материалния закон, като се явява и непропорционална на тежестта на нарушението. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Представя договор за правна защита и съдействие.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се явява лично и с адв.Б., поддържат жалбата и молят за нейното уважаване. Претендират присъждане на разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява, и не изразява становище по жалбата. Със съпроводителното писмо, с което е представена административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 17.02.2026г. срещу Н. Р. Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) GA № 4601260 за това, че на същата дата около 20,16 часа, в обл.С., общ.Столична, [населено място], по ул. Никола Крушкин-Ч. с посока на движение от ул.Б. към ул.Г. пейзаж, управлява личния си лек автомобил Б. 530Д с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка с РСОД и ОДЧ 99 е установено, че водача управлява МПС със служебно прекратена регистрация на осн. чл. 143, ал.10 от ЗДвП от 03.02.2026г.

На същата дата въз основа на съставения АУАН GA № 4601260 с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GRAM – 1588708, с която младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложил спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена на 17.02.2026г., а жалбата срещу нея е депозирана на 23.02.2026г.

По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени доказателства от ответника по делото, свързани с компетентността на органа, издал оспорената заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. По делото е представена и Заповед № 813з-9784/13.09.2024 на директора на СДВР, с която Б. В. е преназначен на длъжност младши автоконтрольор 1 степен в 01 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР, поради което е несъмнено, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта длъжност. Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая, с процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача, е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР, за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП, съгласно тази редакция на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Но считано от 01.08.2025г., нормата на чл.574, ал.10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл.574, ал.10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност. В случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно процесното МПС, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл.574, ал.10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл.574, ал.11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на

правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не само, че не са били събрани и не са налични, но и никъде в заповедта не е посочен релевантния факт на уведомяването. Това освен, че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл.35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Дори и съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП в действащата й редакция след изменението /обн. ДВ бр.64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл.574, ал.11 от Кодекса за застраховането, както към датата на вмененото като извършено от жалбоподателя нарушение, така и към момента на издаване на оспорената заповед, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл.143, ал.10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл.18б /Нов - ДВ, бр.67 от 2012г./ (1) /Изм. - ДВ, бр.93 от 2023 г., в сила от 07.11.2023 г./ от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., прекратяване на регистрацията по чл.18, ал.1, т.2 се извършва: т. 8. по чл.143, ал.10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл.18б, ал.2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал.1, т.1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Както се посочва в ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС-„... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което

принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в който е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г., при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...". Както се посочи, действащата разпоредба на чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. регламентира уведомяване на собственика на МПС, посочен регистъра. И „ не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“. В случая не само липсват каквито и да е било данни и доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, в съответствие с изискването по чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. След като собственикът на автомобила, респ. водача, не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл.175, ал.3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 5.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното

нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо в случая дори регистрацията на автомобила да е била действително служебно прекратена на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП на дата 04.11.2025 г. (според справка от ответника), то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи. МПС е било с поставени регистрационни табели, и „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“. При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна деятелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал.3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон. С оглед изхода на спора основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в общ размер на 755,11 евро, от които 5.11 евро - платена държавна такса и 750 евро- адвокатско възнаграждение, за което е приложено доказателство за реално плащане, съгласно посоченото от приложения Договор за правна помощ и съдействие, видно от който сумата от 750 евро е заплатена към момента на сключване на договора. Съдът намира, че така присъдения размер на адвокатското възнаграждение не е прекомерен, с оглед предвидения такъв в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, поради което възражението за прекомерност е неоснователно.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Р. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -1588708/17.02.2026г. по чл.171 т.1 б.3), гг) от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“– Столична дирекция на вътрешните работи, с която на Н. Р. Б. е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДВП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Н. Р. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], сумата от 755,11 евро разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДВП.

СЪДИЯ: